

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 6 TFUE i zasadę równego traktowania oraz nadużyła władzy, gdy zastosowała przepisy dotyczące pomocy państwa celem zakazania belgijskiego systemu decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – SJM Coordination Center/Komisja

(Sprawa T-420/16)

(2016/C 350/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: St. Jude Medical Coordination Center (SJM Coordination Center) (Zaventem, Belgia) (przedstawiciele: F. Louis i J. Ylinen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z podatku nadwyżek zysku SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zaliczyła skarżące do beneficjentów domniemanego systemu pomocy;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała odzyskanie od skarżącego wszelkich kwot domniemanej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji.

Skarżący podnosi, że Komisja nie jest uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji i że zaskarżona decyzja narusza zasadę ograniczonych kompetencji powierzonych Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący podnosi, że sprzeczne stanowiska Komisji w decyzji o wszczęciu postępowania i w zaskarżonej decyzji naruszyły prawo skarżącego do bycia wysłuchanym.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej kwalifikacji jako systemu pomocy.

Skarżący podnosi, że Komisja w zaskarżonej decyzji niesłusznie stwierdziła istnienie systemu i że podejście Komisji narusza ciężący na niej obowiązek wyczerpującego, sumiennego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności, których dotyczyło dochodzenie.

4. Zarzut czwarty, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia.

Skarżący podnosi, że Komisja nie uzasadniła właściwie podstaw zaskarżonej decyzji.

5. Zarzut piąty, dotyczący błędnego stwierdzenia selektywności zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna w odniesieniu do wszystkich trzech etapów ustalania selektywności pod szeregim względów: po pierwsze, art. 185 § 2 lit. b) belgijskiego code des impôts sur les revenus 1992 (zwanego dalej „kodeksem podatków dochodowych z 1992 r.” lub „CIR”) i zasada nadwyżek zysku nie mogą być wykluczone z układu odniesienia; po drugie, decyzja skierowana do skarżącego nie obejmuje odstępstwa ani od a) zasady pełnej konkurencji, ani b) belgijskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych; oraz, po trzecie, domniemane odstępstwo jest uzasadnione potrzebą uniknięcia podwójnego opodatkowania.

6. Zarzut szósty dotyczący braku korzyści.

Skarżący podnosi, że Komisja nie dokonała w zaskarżonej decyzji analizy istnienia korzyści. Skarżący twierdzi, że nie uzyskał korzyści, a wszelkie korzyści są zgodne z zasadą pełnej konkurencji określoną w art. 9 modelowej konwencji podatkowej OECD, którą art. 185 § 2 CIR wprowadza do belgijskiego prawa.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ, po pierwsze, Komisja twierdziła, iż zasada pełnej konkurencji uprawnia organy podatkowe do zwiększenia podstawy opodatkowania wielonarodowych przedsiębiorstw (zwanymi dalej „WP”) i jednocześnie wprowadziła wymóg istnienia konkretnego ryzyka podwójnego opodatkowania w celu umożliwienia korekt w dół oraz ponieważ, po drugie, Komisja ograniczyła analizę korzyści do szczebla belgijskiego podmiotu WP.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i legalności.

Zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ, po pierwsze, Komisja nie uwzględniła orzecznictwa i własnej dotychczasowej praktyki oraz, po drugie, brak określenia rzekomej korzyści.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący tego, że odzyskanie skutkuje podwójnym opodatkowaniem.

Skarżący podnosi, że Komisja popełniła błąd zakładając w zaskarżonej decyzji, iż nie może istnieć ryzyko podwójnego opodatkowania, które zwiększyłoby się, gdyby zobowiązano skarżącego do zapłaty wszelkich kwot w postępowaniu w przedmiocie odzyskania pomocy. Skarżący twierdzi, że należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała w niej Belgii odzyskanie od skarżącej wszelkich kwot.

10. Zarzut dziesiąty, dotyczący tego, że odzyskanie pomocy nie może podlegać uprawnieniom dyskrejonalnym Komisji.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja okazuje się przyznawać Komisji uprawnienia dyskrejonalne do odrzucenia dostosowań podstawy opodatkowania podatnika na podstawie rzeczywistych okoliczności faktycznych w chwili wydania decyzji w sprawie nadwyżek zysku.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Sensi Vigne & Vini/EUIPO – El Grifo (CONTADO DEL GRIFO)

(Sprawa T-434/16)

(2016/C 350/30)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sensi Vigne & Vini Srl (Lamporecchio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: El Grifo, SA (San Bartolomé de Lanzarote, Hiszpania)